

Summarisk
Iefwernes-beskrifning, som
uti sig författar det
förnämligaste, h...

Ljung, Ericus Petri,

1700-1829 8 B Br.

LJUNG, E. P.

Sv. Saml.

Biogr.

Sv.

(Br.)

1700-1829

[LJUNG, ERIC. PETRI]

Diagr.
Sol.
(Pr.)

1700-1829

Summarisk

Leifvernes-Beskrifning,

Som uti sig författar det förnämligaste, hvilket, under hela den jordiska vandringen, in til de sista lefnads-åren, werkelige förelupit, och sig tilldragit hafver, med kyrkoherden i Husby församling, på Redkarne uti Södermanland,

ERIC PETRI LJUNG.

GENOMÅG,

Tryckt af Lars Arvidsson Collin 1762.

Utdrag af Kongl. Maj:ts Nådiga Förordning,
Om Leswernes = Beskrifningars up-
rättande; af den 26 Junii 1749.

Så äro föranlätne, at här med i
Nåder förordna och befalla, det
wid förefallande dödsfall af frälse- och
ofrälse-Män, såsom Präster, Stånds-
personer, hwilke ej äro ibland Ridder-
skapet och Adelen, och de förnämre af
Borgerskapet i Ståderne, Sterbhuset
bör afgifwa, hwart til sitt ställe, en
skriftelig berättelse, om den aflednas
härkomst, de tjenester han gjort Riket
och det Allmänna, eller det näringsfätt
han idkat, samt hwad eljest märkwär-
digt sig med honom uti des lesnadstid
tildragit.

I JESU Namn!

S. I.

SUDs allwisa och outransakeliga Förson,
(som all ting, i himmelen och på jorden,
efter sine Godhets och Allmaktis Grund-
Lagar, skickar och styrer, til sitt heliga
ändamåls vinnande och befrämjande, ofta helt un-
derligen och tvvert emot all mennisklig tanke) ut-
rönes nogsammt in under hwars och ens lefnads-
lop; om wi det allenast estersinna och behjerta,
och wår werld icke, såsom ofskälige djur, för-
nustflöst genomwandra wiljom. Ehuru ringa jag
warit och är, uti andras och egna ögon, har
jag dock alltid, sedan mitt Förnuft kommit uti nå-
gorlunda redig ordning och utöfning, haft många
fågnesamma och hjertstyrkande prof der af; och
tackar dageligen dags mitt GUD, som sin Nåd-
des Hand hit in tils hållit, ännu håller, och här
efter wiserliga öfwer mig hållande warde. Och
skulle jag, efter mitt tycke, beröfwa HERANOM
en del af hans tilståndiga heder, om jag icke det,
som han med mig gjort, korteligen upgifwande
wordo. Ty Konungars och Förstars råd och
hemlighet skal man förtiga; Men GUDs
werk skal man härliga prisa och uppenbara,
Tob. 12: 7.

S. 2.

Utdraförst såg jag denna werldenes ljus, på
mine Föräldras lilla Skattehemman Boängen,
uti

uti Östra Neriket, Skollersta Härad och Ekeby
 Gocken belågit, den 20 Decemb. 1705. Min
 Fader, PEHR LJUNG, war Comminister der
 sammastådes, Kyrkoherdens i Skollersta ERIC
 LJUNGS tredje och yngste Son. Min moder,
 MARGARITA BECCHIA, war så myligen af-
 ledne Kyrkoherdens i Ekeby, PETRI BECCHII,
 yngre Dotter. Them war aldräförst om hjertat,
 at låta mig, genom den heliga Döpselsen, blifwa
 en lem och ledamot i den Christeliga Församlingen.
 Sedermera togo de i akt den skyldighet, som dem,
 i anseende til Barna-upfostran, åligga mände; så
 wida mine år, och det spåda begrepet, tillåto.
 Fram för all ting sökte de hos mig inprägla, en
 ren wördnad för det Gudomeliga Majestätet, en
 osärgad kärlek til den ädla dygden, och en hjer-
 telig fasa för den frygga lasten; åberopande sig
 alltid, in under sina Sedo-Läror, den altseende
 Guden, såsom det godas milda belönare, och det
 ondans stränga hemnare. Mycket der af påminner
 jag mig ännu, ofta med et suckande hjerta och tåre-
 fulla ögon. Ehuru jag då icke kunde allsamman
 fullstendeligen fatta, trodde jag dock mine Föräld-
 rars ord, och hwarken wille eller tordes gå
 der ifrån.

S. 3.

Så långt minnes jag icke tillbaka, at hos mig
 fönnles en barnslig yrhet; fast jag sielf icke twiflar
 der på, och äfwen andre mig det berättat. Ty
 straxt i barndomen lade GUD Korset på mina skul-
 dror, sökande dymedelst spåka min lekamen, och
 underkufwa mina köttsliga begärelser. Sellan gick

et år förbi, med mindre jag flere resor war sjuk, och några weckor sängliggande. Swar til stötte en wädelig händelse, at jag bröt det höggra lärbenet tvärt utaf, och måste en tid, i werk och wedermödo, under Läkare = handen ligga. Men GUDS Namn ware prisadt, jag blef så lyckeligen helad, at jag ester, at ej hade meen och lyte der utaf. Wid mognare åren, och ända in til denna dag, har min kropps helsa warit nog liten, och bordt, såsom et bräckeligt glas, försigtigt skötas och wårdas. Swillet som oftaft påmint mig dessa Davids ord: Thet är mig lust, HÆRE, at tu hafwer spåkt mig, at jag må lära tina rättor, Ps. 119: 71.

S. 4.

Det sjukeliga tilståndet war så hinderligt uti bokläsandet, at jag ej lärde läsa rent Swenska, förr än jag fyllt Nio år. Der på blef jag intagen uti Trivial = Scholan i Örebro, och ehuru jag tilbringade der flere år, war jag doch föga = förkåfring. Swillet bör tillskrifwas, dels nätt förr omnämde sjukliga tilstånd; dels och den tidens Läro = Method, med alt för strängt uttanläsande. Hade icke den berömmwårde Rector Scholæ, Mag. ABRAHAM WALLINGIUS, hwilkens stoft jag ännu wördat, förhulpit mig, genom sitt goda och tydeliga Läro = sätt, utur detta willo = mörkret, skulle jag fran gent nödgats bitterligen sucka, öfwer den fruktlöst förbigångna Ungdoms = tiden; O! mihi præteritos referat li Jupiter annos!

S. 5.

Tå jag något öfwer et år warit i Scholan, Fallade GUD bort ifrån mig, genom den timeliga Döden, min hulda Moder. O! en stor förlust i de ären, tå en moderlig omwårdnad aldrånåst behöfdes! Ehuru min barnslighet hindrade estertankan, af min öskattbara saknad i framtiden; fastnade doch i minnet hennes sidsa ord til mig på dödsbådden: Min gåse, aldrig mera lägger jag i matsäck åt dig. Hon wille sagt mera; Men full af bestörtning wände hon sig til wäggen, och wätte sina kinder med tårar. Twiswels utan lemnade hon mig uti den milde Gudens hand, som sjelf förliknar sig wid en kärleksrik och barmhärtig Moder, Ef. 66: 13. De många suckningar, som åtanckan här utaf, utur et beklåndt hjerta, sedermera utöst, hafwer hjert: = ransakaren sig wål bekanta; Och de många tå ar, i hwilka ögonen ofta utbrustit, har hon wåpneligen räknat, och i sin lågel fattat, Ps. 56: 9.

S. 6.

Wid Kongeliga Gymnasium i Strengnæs blef jag inskrefwen den 17 Decemb. 1721; Och hade der allenast warit halftredje år, tå min hulde Fader, genom en stilla död, upfallades til ljusens Fader. De sidsa orden, som han, wid min afresa til Strengnæs, til mig talade, woro dessa: Fruktta GUD, hata odygden, och lås flitigt; Så skalt tu få se, huru HERREN hjälper dig. Wid affeds = tagandet brusto bågges wåra ögon uti tårar; under hemligt prognosticon,

con, at wi ej mera här i werlden skulle få se hwar annan. Det skedde ock. Ty förr än jag til Zule = Helgen hemkom, blef jag faderlös. Besynnerligt war, at en dag öfwerföl mig en hemlig ångslan och bestörtning. Jag kunde ej annat, än sucka och gråta, samt wisa så jemmerfulla åtbörder, at mine Camerader måste trösta mig, så gädt de kunde; fast hwarken de eller jag wiste orsaken til denna bedröfwelsen. Men strax derpå berättades genom bref, at min Fader samma dag gått in uti den sälla ewigheten. Sorjen blef då så mycket större och känbarare, som jag, til större begrep och redigare estertanka Kommen, klarligen såg, at min timeliga wälsfärd, genom den bästa stälpens undanfallande, wille ansenligen swigta. Der til med kunde jag, ifrån et fattigt hus, icke förwänta någon särdeles hjelp, til de påbegynte studiernes fortsättning. Tankarne lupo hit och thit; men stannade alltid i förwirring. Endteligen tog jag min salige Faders sista ord til mig, såsom et sinneriskt Walspråk, i nogesta estersinnande; och beslöt, under innerliga hjerte = suckningar, at rätta mig der efter. Nu såg jag först, med någorlunda öppnade Förstånds = ögon, hwad owärderlig Glenod den ädla ungdoms = tiden wara mände, fattade större lust til boken, och läste (om jag sjelf skal säjat) rätt flitigt, sent och bittida. Der in under sönng jag som oftast den härliga Barna = Psalmen N: 330, icke utan största rörelse, samt inwärtas upmuntran, at aldeles öfwerlemna mig HERANOM.

Här wid bör icke obemålt förbigås ; at jag icke (fast jag war både Fader- och Moderlös) lop öfwer den Femte Versen ; utan der wid förnyade mine saltige Föräldras goda åminnelse, och min wördnadsfulla ärfänsla, emot deras mig bewista wålgärningar ; Ifattande de Barn lyckeliga, som, under sine Föräldras skugga, in til mognare åren, kunna och wilja rätteligen bruka sin tid.

S. 7.

Från min froma Stjufmoder BRIGITTA SAMZELIA (som jag med alt skål wördar) fick jag Wär-terminen kost til Strengnæs. Sedermera afstadsnade fuller denna hjelpen ; Men GUDs hjelp blef tå i synnerhet uppenbar ; i det han bewekte mina Præceptorer, at förhjelpa mig til små Conditioner. Största förmånen war, at jag alla terminer kom til Gymnasium, och der åtnjöt anständig undervisning, i bokeliga konstler och wetenskaper ; fast lönen war ganska liten, och til Kläder (om jag dem ej haft utur Föräldrarnas hus) otillräckelig. Ty första årets lön war allenast 24 daler ; Men på de öfriga trenne hade jag 40 daler årligen. Dock war jag hjerteligen glad, at jag hade något wist ; och kunde defutan, såsom andre fattige, genom Socne-gång något förwårswa. Med min lilla del war jag nöjd, och förtrodde GUDI det öfriga ; utrönande tå, och sedermera, sansfärdigheten af dessa orden : Min Fader och min Moder öfswergiswå mig, men HERREN uptager mig, Ps. 27: 10.

S. 8.

S. 8.

Som fattigdomen gör den fattiga blö-
dande, Ordspr. 10: 15. så mycket mera, när sjuk-
ligheten tillkommer, och gör et nedslagit mod; Så
följde ock der på den frestelsen, at jag, af några
obetänksamma ynglingar, dem Lyckan gynnade,
blef swåra föraktad, och mången gång begabbad.
Men H:Erren gaf mig nåd, at ej lägga det på
hjertat, til egen grämelse; utan fast mera, at hem-
ligen beklaga deras oförstånd. Och har jag efter åt
förmerkt, at de hwarken århällit stadgad upkomst i
werlden, eller råknat många lesnads-år. Ty de
llugga allaredo i det tysta. Icke är jag så förmå-
ten, at jag skulle wåga säga, det GUD sådant, för
mina skul, gjordt hafwer. Bort det. Det wisar
allenast mina tankar, til den fördålda Guden,
hwilken's domar äro obegripeliga, och hans
wågar oransakeliga, Ef. 45: 15. Rom. II: 33.

S. 9.

Sedan GUD hulsit mig gå igenom alle Clas-
serne uti Gymnasio; och jag derstädes, utom pri-
vate Öfningar, publice trenne resor opponerat,
och trenne responderat, sammanfres jag en lati-
nisk Oration til slut, på Heroisk vers, de Vanita-
tate Theologiae Gentilis. Der på gaf Rector
Gymnasii, Mag. ANDERS MALMENIUS,
hos hwilken jag alle terminer haft öfning in stilo,
til Kongl. Academien i Upsala mig följande Te-
stimonium: Artium ita sunt plurima genera, ut ferax
ingeniorum est commune nobis domicilium tellus. Lau-
dabiles sunt omnes & pretiosae; pretio autem vix redimendae,
quas liberales nuncupamus & ingenuas, ingenuis liberisque

hominibus dignissimas. Certe ad adyta Sapiëntiæ admissos hoc idem quàm plurimis inculcare haud unquam piguit. Atque Adolefcens, diligens non minus, quam pius probusque, ERICUS PETRI LJUNG Nericius, celebris hujus nominis haud indignus heres; quia per septem annos Nos & signa nostra strenuus est secutus, rem illam observavit observatam retinuit, retentam non per omnem vitam facile amisurus. Tanto namque artium Nobilissimarum studio & amore fervet, ut cetera, specie potius præclara, cultoribus suis, quamvis innumeris, relinquat. Jam uno in loco locus non est rotum obambulandi amænum Camenarum campum, aut recessus gratiores perquirendi; siquidem quo longius processeris, eo magis candida procul posita meta desiderium accendit. En! illecebras, quibus auctoritate prudentum, invitante aut consentiente naturæ genio, delinitus est Civis hæctenus nostri animus. Qui quoniam spem omnium supplet, majoraque promittere ausu suo videtur, aliud nobis non superest, quam ut id Magnificentiæ Vestræ decenter significemus, officiosissime rogando, ea Juveni in Atriis Vestris commodet, quæ meruit virtus hoc nomine Clarorum, in-doles Pueri, nostraque, etsi in his, fateor enim momentum minimum, commendatio sollicita satis & proluxa. Vale! Dabam Strengnesiæ die 15 Augusti 1728.

S. IO.

Wid denna förestående resan, hade jag ej större Cassa, til alla förnödenheter, än tvåanne års innes stående lön wid sidssta Conditionen, samt djäknepeningar af trånne Socknar. Finare, än Sex dalers Klåde, wågade jag icke köpa til studente = kläder. Min kost bestod af bröd, efter en half Tunna Råg, den jag köpt; samt des utom af litet Matwaror, som mine Wänner mig förårat. Detta fördes, efter en Skjutshäst, fram til Upsala. Och fast detta syntes nog litet och otillräckeligt, och Förnustet ropade med Andrea: Zwad förslår det? Joh. 6; 9. grublade jag

* *) o (* *

jag dock icke der på; utan förtrodde saken GUD, hans faderliga och allwisa Förmynd, som wet medel och utwägar, då wi sjelfwe inga för ögonen se. Hoppet slog ej eller felt; Guds Namn ware erwin- nerligen prisadt! Ty sedan jag lyckeligen framkommit, blifwit af Decano, Hr. Professor FABIAN TÖRNER, examinerad, och af Rectore Magnifico Herr Prof. JOH. HERMANSSON, inmatriculerad d. 13. Septemb. 1728; uppehöll jag mig allenast twänne weckor i Staden, för än jag derstädes blef antagen til Informator, för Rectoris Scholæ, Mag. JACOB ARRHENII enda Son. Urliga lönen war allenast 80. daler; dock war Conditionen Academisk, och förmånen desto större. Til bättre utkomst för mig, lagade GUD, et år der efter så, at jag undfick Kongeligit stipendium. Bägge delarne hade äntå icke welat förslå, för en student, som åstundat klåda sig präktigt, och lefwa yppigt; Men hos mig hade Kroppsens sjuklighet fördrifwit det förra, och lärt anse det sednare för högst skadeligt; Warande jag til fullo nöjd, då jag kunde gå i hela och snygga kläder, och til nödtorsten fordra Fjöttet. Jag tiltalade altid mig sjelfwan: Om tu kan så använda din tid och så halförar, at tu det framdeles icke ångrar, lärer ingen Förnuftig fråga efter, huru tu denna tiden warit klädd.

S. II.

Til Omgånges = Folk utwalde jag några, för studier, slit och ledighet wäl klånda Personer. Wi hölle of emellan, på Ons och Lögerdagar efter middagen, sedan wi slutat med wåre Disciplar,

collegia disputatoria. Swänne antogo namn af Respondenter, som försvarade sina utgissna Theles; och de öfrige wore Opponenten. Förnämssta nyttan, som oss här af tillföt, war tungans öfswande, och estertankans stärpande. Des utom bitwistade jag de publique Föreläsningar, som i sig sjelfwom grundeliga och mig tjänliga syntes; samt så många private Föreläsningar, som mina wilkor tillåto. In under altsamman war det hufwudsakeiligaste, at jag blådade igenom några böcker, uti nyttiga Scientier och Wetenskaper. Och som jag ej sjeli måttade dem köpa; Så war den allwisa Förnyen mig behjelpelig, at winna Herr Professor HERMANSSONS stora ynnest, och tillika hans Caution, at få nedhemta och betjäna mig af de Bibliotheks-Böcker, som mig anwistes och namngäfwos. Huru hjerteligen glad jag war öfwer denna lyckan, och huru många nöjsamma stunder denna lefnaden utgjorde, wet H:Ren GUD allena.

S. 12.

Uldrig tänkte jag på något mindre, än at, på öfligt wis, absolwera cürsum Academicum; emedan min medellöshet syntes det addeles neka. Men en tilfällighet, som afflog min gjorda ansöknig, (med förewändande, at jag ej wore gammal Academicus, ej eller hade aflagt Specimina Academica) gaf första andledning der til. Fördenstul, som infästet, af flere Academiske år, torde funna, genom et Specimen publicum, bortredjas; Så beslöt jag ock i det målet taga GUD tilhjelp, så ingen Tyrck fantis i pungen.

S. 13.

S. 13.

Efter wansligheten skref jag först, uti den Philosophiska Faculteren, pro venia Disputandi; och utgaf sedan, under Herr Professor HERMANS-SONS præsidio, min första Disputation, den 24. Octob. 1730. Till min skyldighets afbördande, hos min Præses, lånte jag penningar af en min Slågtunge i Meriket; dem jag ej måttade betala, förr än efter flere års förlopp. Men Papper och Tryck fick jag, hos Factoren HÖJER: (som ock war min Gynnare blewven:) efter hand, och såsom jag förmodde, afbetala. Swar til ock GUD besynnerligen bidrağa wille. Ty för en Bröllops = Skrifts uppsättjande, gäfwos mig Tio Plåtar. Ho war glad war icke jag, som i alt wördade GUDS Försyn, och honom af allo hjerta prisade.

S. 14.

Följande året 1731 d. 7 Maji, då, hos sin Inspektor, Landsmännenne sammantommo, och hade Disputations = öfning före, upläste jag en af mig, på heroisk Vers, sammanskrefwen latinisk Oration, de Gradu ad Parnassum. Eljest war Theologien mitt hufwud = studium. Och sedan jag detta året afhört publique och private Föreläsningar, uti Himla = Lärans Grundsanningar, undergick jeg Theologiska Examen d. 3 Decemb. samma år. Swar på min litte Academiske Condition lopp til slut; och jag åter blef, såsom en flyktig Fogel, på baran qwist.

S. 15.

Öfwer Jule = Helgen begaf jag mig, til min Slågt och så Anhöriga i Meriket. Då jag inhemtat deras goda samråd, och de til låns förstätt mig

något penningar, reste jag åter up til Academien i Upsala, uti Februario 1732; afwaktande, under bön och åkallan, den Högstas allwisa wålbehag. Men så mig blef för drygt, at länge på det sättet lefwa, och ingen Academist Condition yppades; stadgades den tankan i mitt sinne, at jag borde resa öfwer til Åbo: Helt mig i wifhet berättades, at Swånse Studenter woro der åskade, och blefwo snart til Conditioner förhulpne. Jag tog altså GUD til hjelp, och århöll Rectoris Magnifici; Herr Professor ISRAEL NESSELI Testimonium. af den 4 Junii, så lydande: Cito laudare temeritatis esse, cito vero reprehendere malevolentix, jam dudum evictum est. Utrumque igitur, Testimonium daturus Civi hujus Academiae, per aliquot annos honestissimo, Dño ERICO PETRI LJUNG, Nericio, facile evitabo, si id duntaxat dixerò, quod unanimi voce, & quidem bonorum omnium, de eo asseritur; cum scilicet inter Musas Nostras sic vixisse, ut suae pietate, animi candore, morum elegantia & assiduitate prorsus laudabili, omnibus commendaverit. Etenim in Studiis, non modo Humanioribus, sed & Philosophicis ac Theologicis, ea jecit fundamenta, eos progressus fecit, quae spem ipsi certam faciant, de honorabili olim loco, vel in Republica, vel statione Ecclesiastica, obtinendo. Tantum vero in literis haec profecit, ut elegantem Dissertationem, de Catechis Petri Apostoli, non ita pridem ediderit, ac egregie defenderit. Justissima itaque mihi est causa, hunc Civem Nostrum omnibus Bonis, praecipue autem Magnis Literarum Aestimatores ac Patronis commendandi, ut pulcherrimis ejus conatibus favere, ipsique quavis honesta ratione adesse velint; atque sic efficere, ut nec studiis suis honores, nec diligentiae suum praemium deesse videatur. Commendo itaque Eum, idque eo libentius, quo certius mihi persvadeo, illum praestitam sibi benevolentiam gratissima mente agiturum. Nos etiam vicissim, quaevis officia, quae in

hinc conferuntur, ubi occasio affuerit, pari humanitate
 demereri studebimus.

§. 16.

Sjölledes reste jag öfwer, från Upsala til
 Stockholm, och der ifrån til Åbo, kom lyckeligen
 fram, och blef, den 28 i samma månad, wid Aca-
 demien antagen, af då warande Rectore Magni-
 fico, Herr Professor HASSELBOM. Min bör-
 da blef strax i början så mycket mera lättad, som
 samtelige Herrar Prof. en ogemen ynnest, emot sin
 Fremlinge, förklarade; gifwande en kraftig försä-
 fran, at (om jag allenast til Hösten mig i Staden
 uppehålla kunde) de då skulle förskaffa mig en tjän-
 lig Condition; eller, om den ej gästros, hugna
 mig med dubbelt stipendio.

§. 17.

Här gafs mig åter et nytt prof, af GUDS nå-
 diga skickelse, der öfwer jag mig af glädje förundra-
 de. Och ökades min sågnad storligen, då jag wäl
 och tillräckeligen, allenast för 2 daler och 16 öre i
 weckan, spisa, samt tiden, utan hinder af Disci-
 plar, til enskildt nytto använda kunde.

§. 18.

In emot Hösten, då ingen Academist
 Condition ledig blef, åttades fördelaktigare, än
 dubbelt stipendium, at på anbud emottaga informa-
 tionen, hemma i huset, för Probstens i Hollo-
 la, Mag. BENGT KROOKS trenne Söner,
 och en des Syster = Son, 24 mil ifrån Åbo;
 helst lönen blefwe 50 Plåtar, förutan något un-
 derstöd i Linkläder. Jag afhemtades thit, och
 åte

åtnjöt all ynnest och benågenhet; ju längre ju mera, så min Nutritius såg hvad slit gjordes med hans barn. Men så jag förmärkte, at min swaga helsa, af trågit arbete, (ty för hwar Discipel hölls enskildt information) ännu mera dageligen förswagades; nödgades jag, efter et års förlopp, begära et kårligit afsked, och åter begifwa mig til Academien i Åbo. Min äldste Discipel JACOB KROOK, så en mycket qwick yngling, och sedermera Fadrens successor, war mig följaktig, och blef til student inkrefwen.

S. 19.

Således kom jag om Hösten 1733, til Academien igen; sedan jag, under hela detta året, och egit studerande på landet, inhemtat widare insigt, uti Bibliske Original = Språken, och Philosophiske Wetenskaper. Herrar Professorens förnyade sin förra ynnest; och tillåto mig, efter et litet tentamen, at den 27 October skrifwa pro gradu, och den 15 Novemb. undergå Examen Philosophicum. Desß förinnan, och på fjorton dagars tid, (så jag ej klädde mina kläder utaf, eller låg i någon säng; utan, så jag blef mycket utmattad, fastade mig på en lista, at sömnen något litet fick rinna öfwer ögonen. Ty årstiden skyndade fast uppå; om jag, efter min föresats, skulle sjöles des kunna til Sweriget om Hösten återkomma) hade jag sammanskrifwit min Gradual-Disputation, som den 24 i berörde månad ventilerades, under Professorens, Herr HENRIC HASSELS præsidio.

sidio. Der på valedicerades jag af samtliga, och reste, den 28 i merbemålte månad, utur Staden, försedd med Rectoris Magnifici Herr Prof. BJÖRKLUNDS förtä Viatico, så lydande: Substitit aliquamdiu inter nos, Civis Academix hujus desideratissimus, Vir Juvenis inter præstantissimos, Philosophiæ Candidatus Clarissimus, Dn, ERICUS LJUNG, Nericia Svecus. Jucunda nobis fuit probitas animi & honestissima ejus modestia, compositumque ad virtutem universum vitæ institutum. Delectati sumus indefessa ejus industria; & experimento peritix capto, de egregio meliorum literarum cultu adhuc lætamur. Quin pulcerrimum dexteritatis suæ documentum & ipse nuperime publico probavit. Dum vero iter jam in patriam meditatur, ægre cum a nobis divelli patimur, exemplo pluribus futurum: Sed cum dimittendus tamen sit, ad curanda sua commoda, non possumus non ardentiore felicissimarum rerum voto abeuntem sequi, omnibusque & singulis, propensissimis maxime literarum Patronis & Fautoribus, omni studio & observantia commendatum eundem in sinu reponere fovendum ornandumque. Collati in eum beneficii, neque ipsius virtutem, neque nos immemores fore spondemus.

S. 20.

Thuru jag i görligaste måttön hastade med afresan, afgango dock inga Fartyg nu mera til Stockholm, så sent in på Hösten. Således måste jag resa Postvägen öfver fasta Åland, och derifrån öfver hafvet til Griselhamn i Roslagen. Swilket Fästade mycket både på hellsa och pung. Ty Taxan öfver de många Vafsen, och öfver Hafvet, war mig nog dryg. Emellan Vafsen, och de små Hafswikarne, måste jag gå til fot, genom farr och moras; så de tunna Stöflorna blefvo genomvåta. Åter måste jag på Post-Zakten öfver et Pass; så följden tog öfverhand med mina fötter, och Stöflorne

Fåladade fast wid strumporna. Detta skedde ättilliga resor. Och war det et stort GUDs under, at den eljest swaga helsan icke aldeles förlorades, samt mine ben och fötter icke fröso sig förderfwade. Genom alt detta förde dock GUD mig helbregda fram til Stockholm; derest jag, i hans Tempel, på andra Söndagen i Adventet, blef af predikan upmuntrad, at tacka honom för mot och med, det ena med det andra, som alt tilsamman för idet kärleks-teknanses borde.

S. 21.

Nu war ej så mycket af mina resepenningar öfrigit, at jag der med kunde hjelpa mig utur Staden; utan måste taga min lilla ring af fingret, och honom förlytta. Jag reste först til några bekanta Präster i Södermanland, hos hwilka jag wistades öfwer Jule = Helgen, och något in på det följande året 1734; warande dem med predikande (der til jag några år förut undfådt min Biskops skrifteliga tillstånd) til någon hjelp. Sedan de förhulpit mig til något resepenningar, begaf jag mig til Strengnäs, sökte och fick stipendium Collectaneum, den 4 Februarii. Och der ifrån stältes kosan til min födelse = ort; hwarest jag, hos Glågt och Wänner, uppehöll mig tils in emot Pingst, recolerande och fortsätjande mina Theologiska studier.

S. 22.

Wid denna tiden kom mig, genom Pl. Ven. Consistorii Bref, oförmodelig kallelse tilhanda, at antaga det Heliga Prediko = Embetet, och blifwa Probstens i Öster = Haninge, Hr. LARS LENÆI, medhjelpare. Jag tog tilbudet så mycket heldre emot,

mot, begaf mig til Strengnæs, och blef Prästwid
den 22 Junii; som det skedde utom mitt begär och
ringesta anmodan, och jag söhjakteligen kunde, un-
der alt hwad mig tilstötande words, sägna mig af
et godt samwete, och en ren fallelse, utan at hafwa,
genom någon bivad, insmugit mig i Fåra-huset.
Hwilket och sedermera mången gång skaffat mig ro och
lugn, tå de ogudakrige warit, såsom et stor-
mande haf, det icke stilla wara kan, Es. 57:
20.

S. 23.

Från Öster-Haninge affordrades jag, den
1 Maji 1735, til Sorunda Församling, af Kyr-
koherden Mag. PEHR LJUNG, som war min
Slägtinge och Gynnare, at wara honom i Embe-
tet til hjelp. Hwilket jag så mycket mindre borde af-
slå, som han til mig hade et besynnerligen godt för-
troende; och nu efter at för mig uptåkte, det han
tilförende befordrat mig til den Academiska Condi-
tionen i Upsala. In under den tid jag, med nöje,
nytt och upmuntran, war honom i Embetet behjelp-
lig, blef jag, wid Academien i Åbo, frånwaran-
de promoverad til Philosophiæ Magister. Hwil-
ket skedde den 13 Julii förberörde år.

S. 24.

Men denna förmånen och lindriga arbetet fick
jag ej längre nyttja, än til den 30 Augusti 1736;
tå jag, af min Biskop och Consistorio, dem jag
all lydno skyldig war, assändes til Göder-Teije
Stads och Lands-Församlingar, at derstädes, så-
som Vice Pastor, förestå Tjänste- och Nåd-året-
efter tå nyligen afledne Kyrkoh. OLOF STAKE.

In under hvilken förrättning HERRN gaf mig
 allas ynnest och wänskap, den der befordrade mig
 på Förslaget, såsom den Fjärde; Men Lyckan w
 lik en slindrig All, som ej fasthållas kunde. Ty Hum-
 la = Försynen fan nödigt, til mitt ytterliga stad-
 gande och bepröfwande, at jag ännu mer arbetare
 och utstå borde, förr än hon mig en Församlings
 Sköttel anförtro kunde.

S. 25.

Här bör äfwen införas, at Ryrkoherden STA-
 KES Enka war mycket gammal och bräckelig, och
 kunde en Landt = hushållning icke rätteligen förestå.
 Detta nödgade mig, på mångas tillstyrkande, och
 mine Förmåns tillstånd, at flytta in til Staden,
 och derstädes betala för kost och kamare. Men då
 jag ej eller på det sättet fan tillräckelig utkomst, lät
 jag öfwertala mig, at af Enkan arrendera Präste-
 gården och Nåd = året, den 4 April 1737. Hwil-
 ken uträkning hade wäl kunnat wara god, om Lego-
 och Tjenste = folket, på hwilket jag lita måste, icke
 hushållat nog öfwerflödigt. Då jag merkte detta,
 samt den der af upwäpande olågenheten, at icke kunn-
 na betala den utfästade Arrende - Summan, och
 mig der igenom ådragande wordo ännu större wid-
 lyftighet; syntes ej annat råd öfrikt, än at utföka
 en Gudfruktig, dygdig och wäl öfwiad Hushållers-
 ska, den jag, genom äckta band, kunde mig förb under-
 göra. Ty fast jag för ögonen, efter mitt afflyttan-
 de från detta stället, intet stambånd såg för en, än
 mindre för twänne; trodde jag doch på det hopp,
 der intet hopp war, Rom. 4: 18. Sjungande
 i fast förtrostan: Swad mig omöjligt syns, det
 kan

Kan tin Faders hand Tig gifwa; ja och mer,
än tu ens tänka kan.

§. 26.

Således öfwerantwardade jag mig HERRAS
nom, och i hans Namn den 16 Octob. wanen from
och dygdålskande Mafa, uti så warande Dygdådla
Junafren MARGARITA TORSK, fordne
Kyrkoherdens i Sorunda JONÆ TORSKS, och
des hustru CATHARINÆ GRISELIAS yngre
Dotter. Swad jag sökte, det fan jag. Hon
lättade min börda, och utredde altsamman så wäl,
at wi sluppo skadeslöse ifrån Arrendet. Edermes
ra har hon med mig tagit del i lust och ledt; och
uptagit alt, det öf wedefarits, såsom af HERRAS
nom förordnadt och tillskickadt, med tålmod och tack-
sägelse. Och det bör jag, til hennes wäl förtjanta
låsord, här införa, at hon i alla mål sig upfört, så
som en rätt Christen, en from hustru, en ömsinnad
Moder, en förnuftig Matmoder, och en flitig Hus-
hållersta. Och jag trotsfar Momus sjelf, at han
skal kunna annat bewisa. HERRAN wedergålle
henne (i nåder) det hon gjordt hafw. r; Och
hennes lön ware fulkommen när HERRAS
nom Israels GUD, Ruths 2: 12.

§. 27.

Ifrån Söder = Telsje aflyttade wi, uti Masi
månad 1737, til Sorunda Prästegård igen, at
min K. Hustru måtte, med råd och dåd, gå sin K.
Moder til handa, som så andra resan blifwit i Enko-
Ståndet försatt. I medlertid war jag minom
Wännom uti granskapet, så de mig behöfde, med
predikande behjelpelig; in til den 2 November, så

jag förordnades til Vice Pastor, wid Näsby och
Bårbo församlingar, efter afledne kyrkoherden
LUCAS RIVELIUS.

S. 28.

In under mitt wistande derstädes, gjorde
mine Förmån mig skrifteligt anbud, af Collega-
ter wid Tredje Classen i Nykjöpings Trivial-
Schola, under beweckelig föreställning, at detta
kunde wara en liten hjelp, tils framdeles nå-
got bättre yppades. Anbudet sysselsatte tankarna
en hel natt, med åtskilliga öfwerläggningar, nu til,
nu ifrån; tagande til grund, både systans mödo-
samhet, för en swag och bräckelig hälsa; som ock
lönens otillräckelighet, til kläder och föda. Endte-
ligen fan jag också, at detta måtte wara Guds un-
derliga skickelse; der om öfwerlygad, at hans kraft
blefwo mäktig i min swaghet, och Bröd = forgen
icke för högt uphängd, om jag honom åttlydde, och
Schole = Sysslan samwetsömt handterade.

S. 29.

På mig tillfändt Collations = Bref, flyttade
jag och min k. Hustru in til Nykjöping, i början
af Maji månad 1739; och funno sedermera, af
fast många omständigheter, at HERREN GUD
höl ständigt öfwer öf sin milda hand. Ty det är
wist, at kropsens hälsa blef merendels tillräckelig,
och Bröds = uppehållet trytte aldrig. Wi wunno
allas ynnest; och tillika mycket godt, af Högre och
Nedrigare; Och det ofta til wår stora förundran,
når andre, wid större inkomst, hade knappare ut-
komst. I synnerhet bör jag med all wördnad ut-
nemna Brufs = Herren BERKNERS Enke = Fru

BRIGITTA WALLRAVE, och hennes Dotter, Fru Baroneſſan och Generalinnan SJO-BLAD, ſom näſtan tåflade ſig emellan om företrädet, uti all priswård ymneſt och bewågenhet, emot mig och de mina, under alla åren jag bodde i Staden. Ut upräkna Stadſens reſpectrve Inwånare, blefwo alt för widlyftigt; emedan jag ingen af dem, i större eller mindre grad, utur mine Synnares och Wålgörares antal uteſluta kunde. Uti alt fåge wi klarligen GUDs finger, gåfwo honom åran, och ſade af hjertat: *HERren ware högsliga låfwad, Ps. 40: 17.*

S. 30.
 Samma år om Sommaren, hade jag miſſiwe, til Råby och Wårbo Pastorat. På den korta tid jag der warit, hade GUD gifwit mig allas hjertan. Men åldenſtund någre af de maktågande, långt före min ankomſt til Församlingen, gjordt ſig enom åndrom, ſom ſatt i ſtor myndighet, aldeles förbundna, och mig wid walet ej utnemna kunde; Så twåttade Menige Ålmogen ſina anleten i tårar, och gingo helt beſtörte hem til ſina huſ. Det alle weta berättat, ſom närwarande woro, och ånnu åro i liſwet. Swad ſkal man här om ſåja? den af Gud beſtåndna hjelpeſtunden war ånnu icke kommen. Jag borde deſ förinnan, och medan krafterne ſå tilljade, med det förlånta pundet en ånnor winning ſkaffa.

S. 31.

Det mig ånförtrodde Informations=Werket ånſåg jag, ſåſom i ſig ſjelſt ganſka wigtigt, ſamt in för GUD och menniſkor högst ånſwarigt. Den ådla ungdoms=tiden borde för ingom fruktloſt gå för-

bi: så at de framdeles hwarken klaga måste, öfwer sin Låromståres obetänksamhet, finnande sig wara onyttige Republickens Lemar; eller nödgades sjelfwe, med dubbel mödo och kostnad, återhemta en illa använd och bortflugen tid. Derföre afrådde jag dem ifrån studier, som der til af naturen funnos oskickelike; Men med de öfriga gjorde jag, genom Guds nåd, största flit, lempade mig, mera efter deras begrep, än efter föreskrefna reglor, samt lade den fasta grund, hwar på immer fort byggas kunde. Hwar af jag såg med fågnad, at de fattade lust til boken, och gjorde der uti så stora framsteg, som någonsin i den Classen förwäntas kunde. Hwilket ännu i dag de alle, som woro under min hand, och ägde goda snilles-gåfwoor, med tackfäjlse årlåna. Och Gud är mitt vittne, at jag, för alla de årens gjöromål, som jag war wid denna Schola, är befriad för et aggande Samwete; som icke är den minsta hugnad.

S. 32.

Eå jag, in på sjetta året, träkat wid Scholan, kallades det in til den tiden, tå HERRen wille taga Schole bördan af mina skuldwoor, som der in under började swigta; i det oförmodeligen, och utom min egen ansökning, eller gifna anledning der til, et missive, af d. 30 Maji 1744, til det lediga Husby Pastorat på Redkarlne, kom i mina händer. Min swaga uträkning ansåg wäl detta, såsom ingen ting betydande; särdeles, tå jag d. 1 Julii, efter hållen Prosfpredikan, och något der på afhördt discurerande, reste ifrån Husby, til min födelse-ort, utan ringesta hopp om Pastoratet. Men efter förrättad Wal-act,

berättades mig, genom bref från orten, at jag fått en stark pluralitet af röster. Hvilket jag dock icke kunde fullbeliga tro, förr än widare underrättelse inlopp. Men just in under det samma Fulmakten funnat utfalla, ingafs protest af föreburna olagligheter, som sedermera wid Capellans=Walet, hwilket med det förra sammanbants, sades förelupit. Der med drogs tiden ut, tills Hans Kongl. Maj:it tagit saken i Nådigt Skärskådande, och uti Nådig Resolution, af d. 24 Decemb. samma år, Fulmaktens extraderande besallat.

S. 33.

På meddeladt Collations=Bref, af den 9. Januarii 1745, flyttade jag til Husbyd. I Maji samma år, at emottaga Församlingen, såsom des kallade och tillförordnade Kyrkoherde; icke warande mig befant, at den eljest frome, men så förledde Contraparten, låtit berama et Urtima Ding, som hölts i weckan näst före Pingst. De, som buro wed på detta altaret, och höllo Twedrägts=elden wid makt, woro rätt flitige, at göra en blå dunst för de ensaldigas ögon, och insöfwa dem i en kittslande wildfarelse; Hwar uti de förblefwo nästan et helt år, och in til des saken wan fullkomligt ljus, och blef i wänlighet bitagd. Allt samman blef endtligen godt utaf, sedan jag wardt introducerad den 14 December 1746.

S. 34.

In under detta buldret undergick wäl mitt tålmod en stark bepröfwelse; och fordrades största försigtighet i ord och gärningar, til at någorlunda undwika en tagen förargelse: Doch tröstade mig et rent Samwete, och en rättfärdig sak. Ty aldrig hade jag

jag sökt Gyslan, eller någons befordran der til, sielf eller genom andra, mundt- eller skrifteligen; Utan GUD hade upväkt oförmodeliga Gynnare, som woro i detta målet hans drifwande wärketyg, hwarken sparande möda eller kostnad, til sanningens och oskyldighetenes försvar. Somligom syntes fuller min timeliga wälsfärd mycket waklande, och den upwäpte stormen med wiß undergång hotande; Doch war jag med Paulo (under hans sjöresa til Rom, ApstG. 27: 22. 23. 24.) aldeles försäkrad, at den allsmåltiga handen hölle i rodret, och förmådde, genom watn och wind, mig ofskaddan til landet föra. Jag skulle ju thit, der GUD mig haswa wille? Han har ju föresedt och utsatt Tiden, huru länge, samt Orten, hwarest man lefwa skal? Men denna af Gud beramade Tiden och Orten föra hwarjom och enom hans förs och bedröfwelse med sig tilhanda. Desutom war ock den Kongl. Resolutionen, som yd drog mig denna Kyrka och Församling, et kraftigt stöd; Ehuru ock dem, som processa wille, gafs tilståndelse der til. Endteligen, då denna oroen uphörde, besannade jag dessa Salomons ord: Om någon mans wägar behaga HERANOM, så gör han ock hans owänner til frids med honom, Ordspr. 16: 7.

S. 35.

På detta rummet bör jag ej förbigå, at med all heder utnämna dem, som GUD berånat sig ut af, til mitt kallande och stadgande wid denna Församling; Them jag i så måtto har at wördsammast tacka, för det hufwudsakeligaste, af min timeliga wälsfärd.

Hans Kongl. Maj:ts Tro Man och Öfwerste,
samt

samt Riddare af Kongl. Swårds-Orden, Högwålborne Hr. Baron CONRAD GUSTAV von SIEGROTH, nedlade så makalösa prof, af outtröttelig nåd och ynnest, at det på många arf paper ej uprepas, än mindre fulkommeligen beskrifwas Kunde. Hans wårda Namn skal lesiwa, hos mig och de mina, i odödeligit äreminne.

Hans Kongl. Maj:ts TroMan, Kammar-Herre och Öfwerste Lieutenant, samt Riddare af Kongl. Swårds-Orden, Högwålborne Herr Baron FREDRIC ULRIC SPARRE, tog liksåledes ganska öm del, uti min wålfärds uphjelpande och stadsfästande. Honom bör jag ej mindre tilgifwen finnas, in til min sidsra lefnads stund. Genom Honom, och Hans Fårnåma Familia, har jag haft bestånd, alt ifrån år 1738. HERRen wålsigne Themin uppå Barn och Barna-Barn, in til oråfneliga Leder!

Capitainen af Hans Kongl. Maj:ts Lif-Garde, och Riddaren af Kongl. Swårds-Orden, Högwålborne Hr. Baron ANDERS RÅLAMB, war i lika hög grad en behjertad deltagare, och måttig utredare af altsamman. Om jag Honom förgjäter, och hwad nådes-tecken Han tillika med Hans Grefwinna, Fru INGEBORG SPERLING, sedermera mig bewisat, så warde min höggra hand förgjäten.

Then Treenige Guden, som af dessa trenne Herrar gjorde et, utskudde öfwer Them en trefaldig wålsignelse, så at hos Them, i lekameliga, andeliga och ewiga måtto, ingen sällhet och förnöjelse saknas må!

S. 36.

Å ro och lugn blef således återståldt, framlyste den blida Enighets- och Glädje-Solen. Utan men-

ligt hinder sig jag, allt mer och mer, värda mitt
 Dyra Embete, och handhafwa en tilbörliq Kyrko-
 diciplin; seende, in under allt, på GUDS Namns
 ära, och denna Församlings ewiga Sjåla-befrielse.
 HERRN lägge, til mitt sående och watnande, sin
 wårt och wålsignelse, at alle mine Åhörare måge,
 om möjeligit är, såsom moqe hwetektjerfwar, i de
 himmelska sadorna införde warda! Ja, HERRN
 hjelpe mig befreda min egen Sjål; samt så redeliga
 sköta min ysta, at ingen Sondare må, genom mitt
 förwållande, förtappad, och des blod, på Domsens
 dag, utur mine hand kraft warda! För öfrigit,
 huru jag mig, så annorstådes, som här, och wid
 alla tillfällen, uphört och skickat, lemnas til allas
 rättfämniga ompröfwande. De må der om vittna,
 efter min bärigång i det stilla.

S. 37.

I medlerid, och för än mitt dunkla Lifs-ljus
 utslåkt warder, och jag ännu dwå's i denna jordiska
 hyddone, och bär de stora GUDS Nådes Skatter i et
 swagt lerkårlle; wänder jag mig först til min GUD,
 som mig, allt ifrån barndomen, underliga fört, och
 in til denna dag wid höggra handena ledt hafwer:
 Honom af allt hjerta tackande, för hans mångfaldiga
 Nådes- och kärleks-betygelseser, af hwilka jag den
 minsta icke wård warit; samt tillika ödmjukast bed-
 jande, at han äfwen här efter, in under mina så öfriga
 lefnads-dagar, låter sin Nådes-dört för mig öppen
 stå, leder mig hwar stund efter sitt råd, och på sidlyk-
 tone uptager mig til äro!

Eher näst wänder jag mig til Mina, efter Stånd
 och Wårde, respective och älsfeliga Åhörare, som
 HERRN

HÆren mig gifwit och anförtrodt; Them jag tackar upriktigt, för all ynnest och wänskap, som The hjertmundt- och werfeligen bewijat mig och de mina. The ras godhets prof äro store, och min årkänsla icke mindre. Herren betale det rikeliga, på Them och the ras Barn, in til många slägter! HÆren gifwe them, at de äro inbördes ens til sinnes, efter Jesum Christum; At de med enom hug, och med enom mun, måge prisa GUD, och wårs HÆras Jesu Christi Sader; At de starke warda, genom hans Anda, til den inwärtas menniskan; At Christus må bo, genom Trona, i deras hjertan, skadeliga rotade och grundade i kärlekenom; At de må begripa med all helgon, hwad bredden och längden, och djupet och höjden är; Och der med kända Christi kärlek, den all kundskap öfwergår, Rom. 15: 5. 6. Eph. 3: 16-19.

S. 38.

Wid Prästemötet i Strengnäs, d. 11 Septemb. 1753, höl jag et. liten Oration, på latiniss Vers; hwilken sedermera, på mine Wäppers anmodan, blef aftryckt.

S. 39.

In under mitt ljufwa ägtenskap, har Gud wäl signat mig med Fem Barn; som, på et när, ännu lefwa. Nemligen,

MARGARITA CATHARINA, född d. 30 Julii 1738.

ELISABETH CHRISTINA, född den 23 Julii 1743.

JULIANA JOHANNA, född den 7 Junii 1748.

ANNA MARIA, född den 30 Martii 1752; men

af HÆranom återfordrad den 16 Maji 1753.

ERIC,

ERIC, född den 18 Decemab. 1754.

Det arf i timeliga häfswor, som de, efter min dödeliga afgang, undsäende warda, blifwer ganska litet; dock wil jag häppas, at en faderlig wälsignelse, hwar med dessa plantor dageligen besuktas, warder, i kraft af GUDS Nåde-köften, allsamman görande. Ja, HERrens wälsignelse warer öfwer dem! Jag wälsignar dem i HERrens Namn, Ps. 129:8.

S. 40.

Jag nemde här, at mine timeliga häfswor ej långt sträcka sig. Ty HERren har ansedt Rikedomssördan, såsom alt för tung på swaga skuldror. Han har ock nådeligen befriadt mig, ifrån en swära tryckande Fattigdom och uslehet, som ej mindre blifwit odrågelig. Medelwägen, såsom den bästa och säkraste, in under den jordiska wandringen, är mig lemnad worden. Ty Himla-Förshynen har mig sparsamt tildelat dageligt bröd, genom mycken mödo och försigtig hushåldning; fast ännu icke förutan gjeld och skuld. Dock wil jag häppas, at hwar och en skal få sitt; Och jag icke, såsom en konstig och prunkande bedragare, nedbåddas i mullene. Det litla, som öfrrigit blifwa kan, warder icke illa luktande, af någons orätt-rådeligen utprägade swett; eller, såsom emot GUDS förbud samlat, af wredenes hemde-markar förtårdt. Etwiswels utan ligger der uti, såsom i den litla Winderuwone, en GUDS wälsignelse; och således större waraktighet, än i mången rik Mans stora häfswor.

S. 41.

Ringa sågnad i werldene, och alsingen af hennes Barn, som stått i sitt harnesk, anser jag för en stor och besynnerlig Guds nåd, som wil lära mig förakta werlden,
den,

den, och tänka på ewigheten. Ty af de förebådande
tefnen wil jag sluta, (dem Salomon utsätter i sin Pre-
dikare-Boks Tolfte Cap., och til en stor del sig redan
infunnit) at det snart lider til mitt lefnads slut; så framt
icke Gud ännu bewisar på mig en undrans wård nåd.
Jag wet wäl icke, hurumånga mina dagar blifwa skö-
la, och när den sidsa infaller, Job. 38: 21. I. Mos.
27: 2. dock swåfwar döden mig stundeligen för ögonen,
och tyckes följa mig efter i hamm och hål. Sannerligen,
det är icke mer, än et steg emellan mig och honom, 1.
Sam. 20: 3. Gif mig tå, HERRre min Gud, at jag
rätteligen må kunna förgåta det til rygga år, och strä-
cka mig tildet, som framman til år; jagande efter målet,
som föresatt är, til den lön, som förhåles af swan ef-
ter, af Guds kärlelse i Christo Jesu, Phil. 3: 13 14.
Så kan jag, när det tackes mig til min fäder samta;
från denna werlden gladelig up til de hyddor wandra,

Som tu har utaf ewighet Them trognom uti nåd
beredt, Widt öfwer mennisko = tänka.

Hjelp mig, min Jesu, styrck mitt hop, Hålt mig fast
wid tin Lära; Och när su lbordat är mitt lopp,
Gif mig en ewig ära: Min Själ uti titt sköte
tag; Min kropp också på dome = dag Wendlig fröjd
beståra!

På dagelig beredelse, til en salig hädansfärd, inföll den
fälla Förlofnings = dagen, d. 17, kl.

middagen; Då Själens bodt i sine bräckeliga
hyddo år, månader, weckor, och dagar.

HERRre, lär oss betänka, at wi dö måste; på det wi
måge förståndige wara; Psal. 90: 12.

Tryckte Arbeten.

- Twenne Disputationer | de Catenis Petri Apostoli.
 | de Sermone.
 Twenne Predikningar | En gyldene Midsommars-
 på Midsommars- | frants.
 dagen | En forg med Soñar-frukt.
 Synodal-Orationen, de Potestate Clavium, Mi-
 nisterio Ecclesiastico concredita.
 Cento, ex Metamorphosi Ovidiana, in Natales
 Dei infantis.
 Andeliga Wisor, öfwer Herrans Bön, Fader vår.
 Några Gratulationer, Bröllops-och Graf-Skrif-
 ter, med mera smått.

Här bör nämnas et Carmen Eteostichum, som
 Herr Kyrkoherden skrifwit öfwer mitt lefwerne lopp,
 och sändt til mig til en Nyårs gåfwa År 1756, hwilket
 jag räknar för et stort konste stycke, som och är tryckt
 här i Strengnäs.

E. A.

Versioner.

- Reich Fuchs, eller Michel Räf.
 Ernest Zimmermans Förklaring, öfwer Prophe-
 ten Hobadiah; tryckfärdig.
 Bibliske Antiquiteter, utur lärde Måns Skrifter
 sammandragne, 2c. tryckfärdige.
-

